

νους τούς οποίους ὁ Θεὸς τούς τὸν ὑστέρησεν.

— Πῶς ἠμπόρεσε λοιπὸν νὰ δώσῃ τὴν διαταγὴν νὰ ὑπάγῃ ἀπόψε εἰς τοῦ "Ατκενς.

— Πράγματι, ὁ ξένος, ὁ ὁποῖος κατοικεῖ ἀπέναντι ἀπὸ τὸν μῦλον, ὀνομάζεται "Ατκενς. Τὸ ἐγνωρίζατε λοιπὸν αὐτό;

— Καὶ πολλὰ ἄλλα πράγματα ἀκόμη.

— "Ω! εἶνε ἀπλούστατον. Ὁ κύριος Δερμότ τοῦ ἔδειξεν ἀπὸ ἐκεῖ ἐπάνω τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου "Ατκενς, καὶ τοῦ ἔκαμε χειρονομίαν μὲ τὰ ἐννέα τοῦ δάκτυλα. Ὁ βωβὸς ἠννόησε χωρὶς δυσκολίαν ὅτι τὸν ἐπρόσταζον νὰ ἔλθῃ εἰς τὰς ἐννέα. Ἀλλὰ... συγχωρήσατέ με, κύριε, ἂν σὰς ἐρωτῶ... Διατί μοι ζητεῖτε ὅλας αὐτάς τὰς πληροφορίες;

— Διατί; ἀνέκραξεν ὁ κύριος Λεκόν. Διότι πρόκειται νὰ σωθῇ ἄνθρωπος καταδικασθεὶς εἰς θάνατον, ὁ ὁποῖος εἶνε ἄθωπος... Δὲν εἶνε δυνατόν, δέσποτα, νὰ μὴ ἠκούσατε νὰ γίνετε λόγος περὶ τῆς υποθέσεως τῆς ὁδοῦ Ἀρχαλέτ;

— Δὲν λαμβάνω ἐφημερίδας. Ἐν τούτοις, ἀνέγνωσα τὸν παρελθόντα χειμῶνα τὴν διήγησιν φοβεροῦ κακουργήματος.

— Καὶ δὲν σὰς ἔκαμεν ἐντύπωσιν μία παράδοξος περίπτωσις... ἡ σύμπραξις εἰς τὸ κακούργημα αὐτὸ ἐνὸς βωβοῦ, ὁ ὁποῖος ἔγεινε ἄφαντος ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν σύλληψίν του;

— Συγχωρήσατέ με... Ἐξεπλάγην, ὅπως ὅλος ὁ κόσμος, δι' αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιον, σὰς ὁμολογῶ μάλιστα ὅτι κἄπως ἀμφέβαλλα διὰ τὴν ἐνοχὴν τοῦ ἀτυχοῦς νέου, τὸν ὁποῖον κατηγόρουν...

— Ὁ νέος αὐτὸς εἶνε υἱός μου.

— Υἱός σας!

— Ναί, καὶ ἠμπορεῖτε νὰ τοῦ ἀποδώσετε τὴν ζωὴν, καὶ περισσότερον τῆς ζωῆς, τὴν τιμὴν.

— Ἐγώ;

— Ὑμεῖς, δέσποτα, ὑμεῖς μόνος...

Ἦλθον ἐδῶ ὠθούμενος ὑπὸ τοῦ πατρικοῦ φίλτρον, καὶ υποστηριζόμενος ὑπὸ πεποιθήσεως... Ὁ δολοφόνος, εἶνε αὐτὸς ὁ "Αγγλος τοῦ πύργου... καὶ ἡ γυνὴ τὴν ὁποίαν φέρεי μαζί του, εἶνε ἡ συνένοχος του.... Θὰ σὰς ἐξηγήσω ὅλα αὐτὰ ἀργότερα.... ἀφοῦ τελειώσω μὲ τὸν δῆμιον... ὁ ὁποῖος περιμένει. Ὁ υἱός μου θὰ καρατομηθῇ αὐριον τὸ πρωῒ, ἐὰν τὴν νύκτα αὐτὴν δὲν παραδῶσω τὸν ἐνοχον. Ὁ ἐνοχος εἶνε ὁ Τολβιάκ... Ὁ Δερμότ, θέλω νὰ εἴπω... Συγχωρήσατέ με, δὲν ἤξεύρω πλέον τί λέγω. Ὁ βωβὸς, ὁ ὁποῖος ἔφερε τὸ κιβώτιον, τὸ ὁποῖον περιεῖχε τὸ πτώμα, εἶνε ὁ βωβὸς, τὸν ὁποῖον διδάσκετε....

— Μοὶ ἐνθυμίζετε ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ἔγεινε τὸ κακούργημα, τὸν παρελθόντα δηλαδὴ Ἰανουάριον, ὁ κύριος Δερμότ εἶχε τότε ἐνοικιάσει τὸν πύργον, εἰς τὸν ὁποῖον αὐτὸς ἤρχετο σπανίως, ἀλλ' εἶχε φέρει τὸν βωβόν... Ὁ ἄλλος "Αγγλος, ὁ "Ατκενς, ἦλθε πρὸ αὐτοῦ ἐδῶ ἔξαφνα. Ὁλίγον καιρὸν μετὰ τὴν πρώτην τοῦ ἔτους, ὁ βωβὸς αὐτὸς δὲν ἐφάνη πλέον. Δὲν τὸν ἐγνωρίζα τότε παρὰ

ἐξ ὄψεως μόνον... Μετὰ δεκαπέντε σχεδὸν ἡμερῶν ἀπουσίαν, ἦλθεν ἐκ νέου. Τότε ἐκέρδησα τὴν ἐμπιστοσύνην του καὶ ἤρχισα νὰ τὸν διδάσκω τὴν ἀνάγνωσιν καὶ τὴν γραφήν....

— Καὶ δὲν τὸν ἠρωτήσατε ποτὲ τί τοῦ συνέβη εἰς Παρίσιους;

— Συγγνώμην. Δὲν ἠμπόρεσα νὰ μοῦ ἐκφρασθῇ καθαρὰ τί ἔκαμεν. Ἦννόησα ὅμως ὅτι τὸν ἐφυλάκισαν, καὶ ὅτι ἔπειτα τὸν ἀπέλυσαν, ἀφοῦ τὸν ἐζήτησεν ὁ κύριός του.

— Δόξα τῷ Θεῷ! Ὁ Λουδοβίκος δὲν θ' ἀποθάνῃ ἐπάνω εἰς τὴν λαίμητόμον, ἐψιθύρισε ὁ κύριος Λεκόν.

Καὶ ἐπανερχόμενος πᾶραυτὰ εἰς τὸ σπουδαῖον τοῦτο θέμα, ἐξ οὗ ἐζήτητὸ ἡ σωτηρία τοῦ υἱοῦ του,

— Εἰσθε βέβαιος ὅτι ὁ βωβὸς θὰ ἔλθῃ ἐδῶ ἀπόψε; ἠρώτησε ζωηρῶς.

— Βεβαίωτατος, ἀπεκρίθη ὁ ἱερεὺς. Ἐχει πρὸς τὸν κυρίον του σεβασμὸν μέχρι δεισιδαιμονίας.

— Πέτε καλλίτερον ὅτι τὸν φοβεῖται.

— Πιθανόν. Ὁ Δερμότ αὐτὸς ἔχει χαρὰ κατὰ τὸν σκληρὸν καὶ δι' αὐτὸ εἰς ὅλους ἐμπνέει καπνοὶν τρόμον. Ὁ δυστυχὴς νέος τὸν ὑπακούει πάντοτε, χωρὶς νὰ παραπονεθῇ. Δι' αὐτὸ πρὸ ὀλίγου ἔτρεξεν εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, πλησίον εἰς τὴν καλύβην, ὅπου συναντῶμεθα καθ' ἡμέραν, καὶ μὲ ἀπεχαιρέτισε κλαίων. Μοὶ εἶπεν ὅτι ὁ κύριός του πηγαίνει εἰς τὴν Ἀγγλίαν... καὶ ὅτι ἀναχωρεῖ ἀπόψε...

— Καὶ ποῦ εὐρίσκεται τώρα;

— Εἰς τὸ δάσος, ὅπου περνᾷ τὴν ζωὴν του ρεμβάζων.... Ἀφοῦ δὲν ἠμπορεῖ νὰ ὀμιλῇ μὲ τοὺς ἀνθρώπους, ὀμιλεῖ μὲ τὰ πτηνὰ τοῦ δάσους... μὲ τὰ δένδρα. Θὰ τὸν ζητήσω καὶ δὲν θὰ κατορθώσω νὰ τὸν εὕρω. Εἰς τὰς ὀκτῶ ὅμως ἀκριβῶς θὰ εἶνε ἐδῶ... καὶ ἦλθα νὰ τὸν περιμένω, διότι ἐπιθυμῶ νὰ τὸν ἐναγκαλισθῶ πρωτοῦ ἀναχωρήσει.

— Εἰς τὰς ὀκτῶ! ἐψιθύρισε, φρικιῶν ὁ γέρον, ὅστις ἐσκέπτετο τὴν λαίμητόμον, ἣν θὰ προητοιμάζον ἀπὸ τοῦ μεσονυκτίου ἐπὶ τῆς πλατείας τῆς Ροκέτας.

— Ἀ! εἶνε ἀκριβής. Τῷ ἔδωσα ἕν ἀργυροῦν ὥρολόγιον.

Ἡ μέλλουσα ν' ἀποφασίσῃ περὶ τῆς τύχης τοῦ καταδίκου συνδιαλεξίς αὕτη ἐγένετο ἐπὶ τῆς εἰσόδου τῆς λιθίνης γεφύρας, καὶ ἡ ἡμέρα ἔκλινε ταχέως.

Ἦδῃ ὁ μῦλος τῆς Ὑβὲτ ἐξηφανίζετο σχεδὸν ὑπὸ τὸν πέπλον τῆς ὀμίχλης, ἥτις ἀνυψοῦτο βραδέως ἐκ τοῦ ὑγροῦ βᾶθους τῆς κοιλάδος, ἐνθα ἐνοῦνται οἱ δύο ποταμοί.

Ζωηρῶς φωτιζόμενα ὑπὸ τῶν λάμπων τῆς ἐστίας, ἐνθα ἔβραζον ἐμπρηστικὰ ρευτὰ, τὰ παράθυρα τῆς οἰκίας τοῦ "Ατκενς ἐπληθροβόλουν ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὀμίχλης.

— Ἀπὸ ποῖον μέρος θὰ ἔλθῃ ὁ βωβός;

— Ἀπὸ τὴν πεδιάδα καὶ τὴν γέφυραν, ἀπήντησεν ὁ ἱερεὺς χωρὶς νὰ διστάσῃ. Εἶνε ὁ καταλληλότερος δρόμος, διὰ νὰ καταβῇ κανεὶς ἀπὸ τὸ δάσος.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ γέρον ἀστυνομικὸς ἀνιχνευτὴς εἶδεν ἐρχόμενον πρὸς αὐτὸν ἕνα ἐκ τῶν κλητῶν του, ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον εἶχε ἀφήσει φρουρὸν πλησίον τῆς οἰκίας τοῦ μεθύσου.

Οἱ ἄλλοι, οἵτινες τὸν εἶχον ἀκολουθήσει εἰς τὸν πύργον, ἴσταντο εἰς ἀπόστασιν, ἵνα μὴ διαταράξωσι τὴν συνδιάλεξιν αὐτοῦ μετὰ τοῦ ἱερέως.

Ὁ κύριος Λεκόν προῦχώρησε βηματὰ τινά.

— Ἀρχηγέ, εἶπεν αὐτῷ ὁ φρουρός, τρεῖς ἄνδρες καὶ δύο γυναῖκες ἐμβῆκαν στὸ σπίτι τοῦ "Αγγλου.

[Ἔπεται συνέχεια].

Χ. ΚΑΛΑΪΣΑΚΗΣ

Οἰακὴ Κολαῖνε

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

— Συγχωρήσατέ μοι, τῇ εἶπεν. Ἀλλὰ ὑπάρχει σπουδαιότατός τις λόγος, ὅστις μὲ ὑποχρεοῖ νὰ πράξω ὅ,τι ἔπραξα, τὸ ὁποῖον θὰ σὰς ἀνακοινώσω εἰς καταλληλότεραν τῆς παρούσης στιγμὴν. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ παρόν, δὲν ἔχω οὐδὲν ν' ἀντενεργήσω εἰς τὰ σχέδιά σας. Τούναντίον μάλιστα, μὲ ὅ,τι πρὸ ὀλίγου ἔπραξα, σὰς ἐβοήθησα εἰς τὴν ἐκτέλεσίν των.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ, φυσικὰ ἀνήσυχος καὶ αἰσθανομένη ἐπίσης ἑαυτὴν προσβεβλημένην, ἴσως οὐχὶ ἀλόγως, δὲν ἀπεκρίθη ποσῶς καὶ ἔνευσε πρὸς τὸν ὑπηρετήτην, ὅστις ἐξῆλθε κομίζων τὸ ἐπισκεπτῆριον.

Ἐμεσολάβησε νέα σιωπὴ εἰς τὸ δωμάτιον. Ὅλων τὰ βλέμματα ἐστρέφοντο μετὰ μείζονος κατὰ τὸ μάλλον ἡ ἦττον ἀνησυχίας ὁλονὲν πρὸς τὸν Ἰούλιον.

Ἡ Μέρση διέμενε ἐκπεπληγμένη καὶ ἀπείρως συγκεινημένη.

Ὁ Ὁράτιος, ἀπαρραλλάκτως ὡς ἡ Λαίδη Ζάνετ, ἠσθάνετο ἑαυτὸν προσβεβλημένον, χωρὶς ὅμως νὰ γνωρίζῃ καὶ ὁ ἴδιος τόσον πολὺ τὸ διατί, οὐχὶ ὅμως καὶ ἡ Χάρις Βράδον, ἥτις δὲν εἶχε καταληφθῇ ὑπὸ τοῦ προκισθήματος ἐγγιζόντος τινος συμβάντος, πρὸς ὃ δὲν τὴν προδιέθετον.

Οἱ λόγοι καὶ αἱ πράξεις τοῦ Ἰουλίου ἐφαίνοντο ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης περιβεβλημένοι μυστήριον τι, οὕτινος τὴν κλειδα οὐδεὶς τῶν παρόντων ἐκράτει.

Ὁ λόγος ὅστις τῷ ὑπηγόρευσε τὴν τοιαύτην συμπεριφορὰν δύναται νὰ ἐκτεθῇ εἰς δύο λέξεις.

Ὁ Ἰούλιος οὐδόλως ἔπαυεν ἔχων πεποίθησιν ἐπὶ τὴν ἔμφυτον εὐγένειαν τῆς φύσεως τῆς Μέρσης.

Εἶχεν εὐκόλως ἐννοήσει, ἐκ τῆς γλώσσης ἣν ἐτήρησεν ἡ Χάρις καὶ παρουσίᾳ του ἀκόμη, ὅτι θὰ εἶχε προσενεχθῇ ἀμελίκτως πρὸς τὴν ἐχθρὰν τῆς κατὰ τὴν συνδιάλεξιν των, ἣν εἶχε διακόψει.

Ἀντὶ νὰ κάμῃ ἐκκλησίαν εἰς τὴν δικαιοσύνην καὶ τὰ ἀγαθὰ αἰσθήματα τῆς Μέρ-

σης, ἀντὶ νὰ δεχθῇ τὴν ἔκφρασιν τῆς μετανοίας της καὶ νὰ ἐνθαρρύνῃ αὐτὴν εἰς πλήρη καὶ σύντομον ἐξίλασμόν, ἡ Χάρις τὴν ὕβρισε καὶ τὴν ὠνείδισε βαρύτερα.

Διεκύβευσε τὸ πᾶν ἐξωθοῦσα τὴν ὑπομονὴν τῆς Μέρσης μέχρι τῶν ἄκρων . . . καὶ ἤδη αὕτη διετέλει ἀκόμη ὑπὸ τὴν ἐντύπωσιν τῶν ὕβρεων καὶ τῆς ὠμότητος τῆς ἀνηλεοῦς ἐχθρᾶς της.

Ἡ μόνη λοιπὸν τοῦ κακοῦ ἐπ' ἀνθρώπων, ὡς καὶ ἐξ ἀρχῆς τὸ ἐσκέφθη ὁ Ἰούλιος, ἦτο νὰ ὁμιλήσῃ κατ' ἰδίαν πρὸς τὴν Χάριτα, νὰ τὴν κατευνάσῃ δίδων εἰς αὐτὴν νὰ ἐννοήσῃ ὅτι καὶ ὁ ἴδιος εἶχεν ἤδη ὅλως διάφορον γνώμην περὶ τοῦ δικαίου τῶν ἀπαιτήσεών της, ἀφ' οἷον εἶχε τῶς, ὅτι ἐννοεῖ ἤδη οὗτος νὰ συνηγορήσῃ μέχρι τινὸς ὑπὲρ αὐτῆς, καὶ νὰ τὴν καταπείσῃ τότε ἐν τῷ ἰδίῳ αὐτῆς συμφέροντι νὰ ζητήσῃ συγγνώμην παρὰ τῆς Μέρσης.

Δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξεύρῃ ἕτερον μέσον, ὅπως ἀποκαταστήσῃ μεταξὺ αὐτῶν ἀνακωχὴν, τόσον καὶ δι' ἀμφοτέρους ἐπιθυμητήν.

Ὅθεν διὰ πάντας τούτους τοὺς λόγους εἶχε ζητήσῃ τὴν ἄδειαν νὰ συνδιαλεχθῇ κατ' ἰδίαν μετ' ἐκατέρως, χωριστά.

Ἡ σκηνὴ ἦτις ἐπηκολούθησε τὴν νέαν ὕβριν τῆς Χάριτος καὶ ἡ ἐκ ταύτης προκληθεῖσα ἀπάντησις τῆς Μέρσης τὸν κατέπεισαν ὅτι ἡ μεσολάβησις του κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην δὲν παρεῖχε τὴν ἐλαχίστην ἐλπίδα ἐπιτυχίας.

Ἡ μόνη διέξοδος τοῦ λοιποῦ, ἀπελπιστική, ἀλλὰ διέξοδος ὅπως δῆποτε, ἦτο νὰ ἀφήσῃ τὰ πράγματα νὰ ἀκολουθήσωσι τὴν προόδον των.

Εἶχε τοιαύτην πεποίθησιν ἐπὶ τὰ αἰσθήματα τῆς Μέρσης, ὥστε ἠρνεῖτο νὰ παραδεχθῇ διάφορον λύσιν.

— Ἀς ἴδῃ τὸν ἀστυνομικὸν πράκτορα νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ δωμάτιον τοῦτο, ἐσκέπτετο, ἅς κατανοήσῃ σαφῶς ὅποιον τέλος δύναται νὰ ἔχῃ παρόμοιον διάβημα. Ἀς ἀντιμετωπίσῃ τὴν φρίκην τοῦ νὰ ἴδῃ ἐνώπιόν της τὴν Χάριτα, ἀπαγομένην εἰς φρενοκομεῖον. Τί θὰ συμβῇ τότε ; . . Ἐὰν δὲν ἀπατῶμαι εἰς τὰς κρίσεις μου, θὰ τὴν ἴδωσι πάντες ὀπισθοχωροῦσαν πρὸ τοῦ σκοποῦ ὃν ἤδη προτίθεται, συγχωροῦσαν τὰς ὕβρεις τῆς ξένης δι' ὧν αὕτη τὴν προσέβαλε καὶ ὁμολογοῦσαν ὅτι δὲν ἔχει τὸ δίκαιον ὑπὲρ ἐαυτῆς.

Συγχρόνως ὁμολόγει καθ' ἐαυτόν, ὅτι, ἐὰν ἡ γνώμη, ἣν εἶχε σχηματίσει περὶ τῆς Μέρσης, προήρθετο ἐκ τῆς τυφλώσεως τοῦ αἰσθηματός του, ἡ νεᾶνις θ' ἄφινε τὸν ἀστυνομικὸν πράκτορα νὰ ἐκτελέσῃ τὸ ἔργον του, ἐμμένονσα εἰς τὸν δόλον της.

Ἀλλ' ἀκριβῶς ἠρνεῖτο νὰ πιστεύσῃ τοιοῦτόν τι.

Εἶχε πεποίθησιν περὶ τοῦ ἐναντίου.

Ἐξηρτᾶτο ἀπ' αὐτοῦ καθ' ὁλοκληρίαν νὰ εἰσαγάγῃ τὸν ἀστυνομικὸν πράκτορα εἰς τὸ μέγαρον.

Εἶχε θέσει τὴν Λαίδην Ζάνετ εἰς θέσιν, ὥστε ν' ἀδυνατῇ νὰ κάμῃ χρῆσιν τοῦ ἐπισκεπτηρίου του, εἰδοποιήσας τὸν σταθμὸν καὶ ἀπαγορεύσας τὴν ἀποστολὴν τοῦ

πράκτορος ἐὰν ἡ πρόσκλησις, ἣν θὰ ἐλάμβανον, δὲν ἔφερε τὴν ὑπογραφήν του.

Αἰσθανόμενος πληρέστατα τὸ βάρος τῆς εὐθύνης ἣν ἀνελάμβανε καὶ μόλον ὅτι ἡ Μέρση δὲν τῷ εἶχεν ὁμολογήσει οὐδὲν ἐξ οὗ νὰ ἀσκήσῃ ἐπ' αὐτῆς θετικὴν τινα ὑπεροχὴν ἐπιβλητικὴν, ἐν τούτοις εἶχε θέσει τὴν ὑπογραφήν του ἐπὶ τοῦ ἐπισκεπτηρίου του, χωρὶς στιγμὴν νὰ διστάσῃ.

Ἦδη παρετήρει τὴν νεανίδα ἀποφασισμένην νὰ ἐνδώσῃ εἰς τὰς ἀγαθὰς ὑπαγορεύσεις.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν Μέρσην, μόνη αὕτη ἔμενε κατὰ τὸ φαινόμενον ἡρεμος, ἐν μέσῳ τῆς γενικῆς ἀγωνιώδους ἀμηχανίας.

Ἡ ζηλοτυπία τοῦ Ὁρατίου ὤθησεν αὐτὸν νὰ διίδῃ τὸ ὑποπτον ἐν τῇ σιωπῇ ταύτῃ συννεοῖται, ἥτις ἐφαίνετο ὑφισταμένη μεταξὺ τοῦ φίλου του καὶ τῆς μνηστῆς του, τούτου μὲν διαμένοντος σοβαροῦ καὶ προσεκτικοῦ, ἐκείνης δὲ σκεπτικῆς καὶ ἀφώνου.

Μὴ ἔχων οὐδεμίαν πρόφασιν, ὅπως ἐπέμβῃ μεταξὺ αὐτῶν ἀποτόμως, ἐπειράθη νὰ ἀπομακρύνῃ τὸν μὲν τῆς δέ.

— Ἐλέγετε πρὸ ὀλίγου, εἶπεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Ἰούλιον, ὅτι προετίθεσθε νὰ συνδιαλεχθῇτε κατ' ἰδίαν μετὰ τῆς γυναικὸς ταύτης . . .

Καὶ ἔδειξε τὴν Χάριτα.

— Μήπως εἶνε ἀνάγκη ν' ἀποσυρθῶμεν; προσέθηκεν ἡ μήπως προτιμάτε νὰ τὴν ὀδηγήσῃτε εἰς τὴν βιβλιοθήκην, ὅπως συννομιλήσῃτε ;

— Ἀρνούμαι πᾶσαν συνδιαλέξιν ἰδιαιτέρως μετὰ τοῦ κυρίου Γκραῦ, ἀνέκραξε βιαίως ἡ Χάρις, πρὶν ἢ ὁ Ἰούλιος προλάβῃ ν' ἀπαντήσῃ. Ἐκ τύχης κατωρθώθη νὰ γνωρίσω, ὅτι εἶνε ὁ ἔσχατος τῶν ἀνθρώπων ἐν τῷ κόσμῳ ἐκ τῶν ἐπιθυμούντων νὰ συντελέσωσιν, ὅπως μοὶ ἀποδοθῇ δικαιοσύνη. Ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ συνομιλήσω κατ' ἰδίαν μετὰ τινος, οὗτος θὰ ἦσθε ὑμεῖς. Διότι ὁ μέγιστος πλέον ἢ πᾶς ἄλλος ἔχων ἐνταῦθα συμφέρον νὰ μάθῃ τὴν ἀλήθειαν, εἶσθε ὑμεῖς.

— Τί θέλετε νὰ εἴπητε ;

— Ἐπιθυμεῖτε νὰ νυμφευθῇτε μίαν γυναικα τῶν τριῶν ; . .

Ὁ Ὁράτιος ἀκουσίως του ὤρμησε κατὰ ἐν βῆμα πρὸς αὐτήν.

Ἡ φυσιογνωμία του παρῶνθησεν ὑπὸ τῆς ὀργῆς ἐδήλου ἀρετὰ σαφῶς ὅτι ἔμελλε νὰ μετέλθῃ βίαν, ἰδίᾳ χειρὶ ἀποπέμπων αὐτὴν τῆς αἰθούσης.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ τὸν ἐκράτησεν.

— Εἶχετε δίκαιον, εἶπε, προτείναντες πρὸ ὀλίγου εἰς τὴν Χάριτα νὰ ἐξέλθῃτε τῆς αἰθούσης ταύτης. Ἀς ἐξέλθωμεν καὶ οἱ τρεῖς. Ὁ Ἰούλιος θὰ μείνῃ ἐνταῦθα, ὅπως δώσῃ τὰς ἀναγκαίας ὁδηγίας εἰς τὸν ἄνθρωπον, ὅστις μέλλει νὰ ἔλθῃ.

Ἀλλὰ κατὰ παράδοξον ἀντιφατικὴν ἔμπνευσιν ἀμέσως τότε αὐτὸς ὁ Ὁράτιος ἠθέλησεν ὥστε νὰ ἐξέλθῃ ἐκεῖθεν ἡ Μέρση.

Πρὸς γενικὴν πάντων ἐκπληξιν, εἶδον αὐτὸν ὀπισθοχωροῦντα καὶ λαμβάνοντα κιβωτίδιον, ὅπερ εἰσερχόμενος εἶχεν ἀποθέσει ἐπὶ τινος τραπέζης.

Ἦτο τὸ γαμήλιον δῶρον τῆς μητρὸς του πρὸς τὴν μνηστὴν του.

Τρωθεὶς εἰς τὴν φιλαυτίαν του, ἐδράτετο ἐμμανῶς τῆς εὐκαιρίας ταύτης ὅπως ἐκδικήσῃ τὴν Μέρσην, ἐπιδίδων εἰς αὐτὴν παρουσίαν πάντων τὸ πολύτιμον δῶρον.

— Περιμείνατε ! ἀνέκραξε σοβαρῶς. Ἡ ἀθλία αὕτη θὰ λάβῃ τὴν ἀπάντησίν μου. Τῇ μένει ἀκόμη ὅπως δῆποτε ἀρκετὴ αἰσθησις ὅπως ἴδῃ καὶ ὅπως ἀκούσῃ. Λοιπὸν ! ἅς ἴδῃ καὶ ἅς ἀκούσῃ.

Ἦνοιξε τὴν θήκην καὶ ἐξήγαγεν ἀπ' αὐτῆς μεγαλοπρεπὲς περιδέραιον ἐκ μαργαριτῶν μετὰ πόρπης ἐξ ἀρχαίου λίθου.

— Χάρις ! εἶπε μετὰ γλυκύτητος ἡ μήτηρ μου σὰς διαβιβάζει δι' ἐμοῦ τὰ συγχαρητήρια καὶ τὰς τρυφεράς εὐχάς της ἐπὶ τῷ προσεχεῖ γάμῳ μας καὶ σὰς παρακαλεῖ νὰ δεχθῇτε τοὺς μαργαρίτας τούτους ὡς μέρος τοῦ νυμφικοῦ στολισμοῦ σας. Τοὺς ἔφερε καὶ ἡ ἰδία κατὰ τὸν γάμον της. Τὸ περιδέραιον τοῦτο ἀπὸ αἰῶνων ἤδη ἀνήκει εἰς τὸ γένος μου. Σήμερον δὲ ἡ μήτηρ μου τὸ προσφέρει εἰς ἐκείνην, ἥτις ἐντὸς ὀλίγου μέλλει νὰ γίνῃ σύζυγός μου.

Καὶ κρατῶν αὐτὸ ἀνὰ χεῖρας, προύχων ὅπως τὸ ἀναρτήσῃ ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ τῆς Μέρσης.

Ὁ Ἰούλιος τὸν παρετήρει ἄφωνος καὶ καταβεβλημένος.

— Θὰ ἠδύνατο ἄρά γε αὕτη νὰ ὑποστῇ τὴν δοκιμασίαν, εἰς ἣν ἐν ὅλῃ τῇ ἀθώῳτητι τὴν κατεδίκασεν ὁ Ὁράτιος ;

Ὁ τοῦ ἀδελφίου ἐραστοῦ !

Ἡ Μέρση δὲν ἐδίστασεν.

Ἡ θρασεῖα στάσις τῆς Χάριτος Βράδον ἐνεθάρρυνεν αὐτὴν εἰς παρομοίαν τόλμην.

Ἡ ὑπερηφάνειά της ἦτο ἀκανοποιημένη, οἱ ὀφθαλμοὶ της ἔλαμπον πράγματι ἐκ τῆς ἰδιαζούσης ἐκείνης λάμψεως, ἥτις ἐκπέμπεται ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν οἷας δῆποτε γυναικός, παρατηρούσης τιμαλφῇ.

Ἡ ὠραία της κεφαλὴ ἔκλινεν ἐπιχαρίτως, ὅπως δεχθῇ τὸ περιδέραιον περὶ τὸν λαιμόν της. Τὸ πρόσωπόν της ἐχρωματίσθη διὰ τῶν ἐπαγωγότερων χρωμάτων, ἡ δὲ καλλονὴ της εἶχεν ἤδη ἀναλάβει ὅλα αὐτῆς τὰ θέληγτρα.

Ὁ κατὰ τῆς Χάριτος θρίαμβός της ἦτο πλήρης.

Ἀλλ' ὁ Ἰούλιος, ἀποτεθρακρημένος, ἐταπεινώσε τὴν κεφαλὴν.

Ἐπὶ τινος στιγμᾶς διελογίζετο :

— Μήπως ἠπατήθην εἰς τὴν περὶ αὐτῆς κρίσιν μου ;

Ὁ Ἰούλιος προσήρμωσε τὴν πόρπην τοῦ περιδεραιίου :

— Ὁ σύζυγός σας, προσφιλεστάτη μου, σὰς στολίζει ὁ ἴδιος μὲ τὸ κόσμημα τοῦτο, εἶπε μεθ' ὑπερηφανεῖας μᾶλλον ἢ ἔρωτος.

Κατόπιν ἔστη ἐπ' ὀλίγον ὅπως τὴν παρατηρήσῃ.

— Ἦδη, προσέθηκε, ρίπτων περιφρονητικὸν βλέμμα πρὸς τὴν Χάριτα, δυνάμεθα νὰ μεταβῶμεν εἰς τὴν βιβλιοθήκην.

Ἡ γυνὴ αὕτη καὶ εἶδε καὶ ἤκουσε.

— Καὶ ὑμεῖς θὰ ἴδῃτε καὶ θ' ἀκούσῃτε ἐπίσης ἄλλα πράγματα, ὅταν φθάσωσιν αἱ ἀποδείξεις μου ἀπὸ τὸν Καναδᾶν, ἀντεῖπε ἡ Χάρις. Θὰ μάθετε ὅτι ἡ σύζυγός σας ἔκλεψε τὸ ὄνομά μου. Θὰ ἴδῃτε τὴν σύζυγόν σας ἀποπεμπομένην τοῦ μεγάρου τούτου...

Ἡ Μέρση ἐστράφη μὲ ὀρμὴν ὀργῆς, ἣν δὲ ἡδυνήθη νὰ καταστείλῃ.

— Εἰσθε παρὰ φρων! ἀνέκραξεν.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ, καταληφθεῖσα καὶ αὕτη ἐκ τῆς διακεχυμένης εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν τοῦ δωματίου τούτου ὀργῆς ἐπανελάθεν:

— Εἰσθε τρελλή!

Ὁ Ὀράτιος ἀπέδωκε τὴν ἡχὴ τῶν λόγων τῆς Λαίδης Ζάνετ. Ἀναμφιβόλως καὶ προφανέστατα παροξυνθεὶς καὶ οὗτος προσηλῶν ἀμειλίκτους ὀφθαλμούς ἐπὶ τῆς Χάριτος:

— Εἰσθε τρελλή! ἀνέκραξεν.

Ἡ Χάρις διέμενεν ἄφρων. Ἐφαίνετο ἐπὶ τέλους πτοηθεῖσα.

Ἡ τριπλῇ αὕτη ἐπιφώνησις ἤρχιζεν ἥδη νὰ τῇ ἀποκαλύπτῃ τὴν φρικτὴν ὑπόνοιαν ἥτις ἐβάρυνεν ἐπ' αὐτῆς.

Ὡπισθοδρόμησε, βάλλουσα ὑπόκωπον κραυγὴν καὶ ἐστηρίχθη ἐπὶ τινος ἔδρας ὅπως μὴ πέσῃ. Καὶ θὰ ἔπιπτεν ἐὰν ὁ Ἰούλιος δὲν ἔσπευδε νὰ τὴν ὑποβαστάσῃ.

Ἐν τούτοις ἡ Λαίδη Ζάνετ ἤρχιζε νὰ προχωρῇ βαίνουσα πρὸς τὴν βιβλιοθήκην. Ἀλλ' ἐνῷ ἤνοιγε τὴν θύραν προσεβλήθη ἐκ τρομῶδους τινὸς ἐκπλήξεως καὶ ἀπεσύρθη κατὰ μέρος, ὅπως ἀφήσῃ δίοδον εἰς ἀνθρώπον τινα ἀναφανέντα εἰς τὴν θύραν.

Δὲν ἀνῆκεν οὗτος οὔτε εἰς τὴν ὑψηλὴν κοινωνικὴν τάξιν, οὔτε εἰς τὴν ἐργατικὴν, ἀλλ' οὔτε καὶ ἐφαίνετο ὅτι ἦτο ὑπερήρτης.

Ἐφερε χυδαῖαν ἐκ χονδροῦ στιλπνοῦ ἐριούχου ἐνδυμασίαν. Ἡ ρεδιγγότα του μᾶλλον τὸν ἐκάλυπτεν ἢ τὸν ἐνέδυνεν, ἀφίνουσα νὰ φαίνεται τὸ βραχὺ καὶ στενὸν ἐσκαρδιὸν του. Τὸ πανταλόνιόν του ἦτο πλατύτατον, τὰ δὲ χεῖρόκτιά του εὐρύτατα καὶ τὰ ὑψηλὰ ὑποδήματά του ἐπιμελέστατα ἐστιλνωμένα, λάμποντα ὡς κάτοπτρα καὶ τρίζοντα θορυβώδεστα εἰς ἕκαστον βῆμά του.

Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν παραδόξως καὶ εἰδεχθῶς ἐταστικοί, εἰθισμένοι νὰ διαπερῶσι τὰ τεῖχη καὶ νὰ προσηλῶνται εἰς τὰς ὁπὰς τῶν κλειθρῶν. Τὰ ὦτά του ἐκλινον πρὸς τὰ ἔμπροσθεν καὶ σὺν τῷ μεγέθει των παρομοιάζον πρὸς τὰ τοῦ πιθήκου, προδίδοντα τὴν ταπεινὴν ἔξιν των τοῦ νὰ προσκολλῶνται ἐπὶ τῶν θυρῶν, ὅπως ἀκροῶνται.

Ἡ φυσιογνωμία του ἐμαρτύρει ὅτι ἐκέκτητο περὶ τοῦ ἑαυτοῦ του ἡρεμὸν τινα πεποιθήσιν ὅταν ὠμίλει καὶ ἰσχὺν θελήσεως ἀκατανικήτου ὅταν ἔμενε σιγηλός.

Δύο λέξεις ἀόρατοι διακεκριμένως, ἀλλ' ὅμως ἐπαρκῶς εἰς τὸ σύνολον τοῦ παρουσιαστικοῦ του ἀναγινωσκόμεναι, ἤρχοντο ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ θεωμένου αὐτόν: *Μυστικὴ Ἀστυνομία*.

Ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν ὁ ἀνὴρ οὗτος ἦτο γριφὸς καὶ μυστήριον.

Ἐρριψε γύρω τῆς πολυτελοῦς ταύτης αἰθούσης βλέμμα ἀπαθές, χωρὶς νὰ ἐκδηλώσῃ οὔτε ἐκπληξιν οὔτε θαυμασμόν.

Ἡτένισεν ἀσκαρδαμυκεῖ ἐν ἕκαστον τῶν ἐν τῇ αἰθούσῃ παρόντων προσώπων διὰ τοῦ ἐρευνητικοῦ καὶ ὑπόβουλου αὐτοῦ βλέμματος, καὶ κατόπιν, ἀπὸ ἑχαίρετις τὴν Λαίδην Ζάνετ, τῇ ἐπέδειξε, χωρὶς οὔτε λέξιν νὰ εἴπῃ, τὸ ἐπισκεπτήριον δι' οὗ εἶχε κληθῇ.

Καὶ τότε, ἀποκαλύψας τὴν ἀπαισίαν ιδιότητά του, ὡς πράκτορος τῆς μυστικῆς ἀστυνομίας, ἐφάνη κατὰ πάντα εὐχарιστημένος καὶ ἡσυχος πλέον.

Οὐδεὶς τῷ ὠμίλησε. Πάντες ἡσθάνθησαν ἐνδομύχως ἀποστροφὴν τινα ὡς ἂν εἰ ἔχιδνά τις εἶχε διειδυσεῖ ἐν τῇ αἰθούσῃ. Ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν ἐξεδήλωσεν ἐπὶ τούτῳ τὴν ἐλαχίστην στενοχωρίαν.

— Ὁ κύριος Ἰούλιος Γκραῦ εἶνε ἐδῶ; ἠρώτησεν.

Ὁ Ἰούλιος ὠδήγησε τὴν Χάριτα παρὰ τινι ἔδρῳ.

Εἶχε αὕτη τοὺς ὀφθαλμούς της προσηλωμένους ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου καὶ τρέμουσα ἠρώτησε δι' ἐκλειπούσης φωνῆς:

— Τίς εἶνε οὗτος;

Ὁ Ἰούλιος δὲν τῇ ἀπεκρίθη, ἀλλ' ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν ἀστυνομικὸν πράκτορα:

— Περιμεῖναι ἐκεῖ, τῷ εἶπε, δεικνύων εἰς αὐτὸν καθίσμα εἰς τὴν μᾶλλον ἀπομακρυσμένην γωνίαν· ἀμέσως μετ' ὀλίγον θὰ σὰς δώσω τὰς ὁδηγίας σας.

Ὁ ἀνθρώπος ἐκεῖνος ἐβάδιζε διευθυνόμενος πρὸς τὸ ὑποδειχθὲν καθίσμα μὲ τὸν τρομερὸν εἰς ἕκαστον βῆμα τριγμὸν τῶν υποδημάτων του.

Βηματίζων δ' ἐπὶ τοῦ τάπητος ἐξετίμα ἐνδομύχως αὐτὸν ὡς τιμώμενον ἀντὶ τόσου ποσοῦ κατὰ μέτρων, καθεστῆς δὲ ἐξετίμα τὰς ὥρας ὡς τιμωμένους ἀντὶ τόσου τὴν δωδεκάδα.

Ἀδιαφιλονεικῶς ἐφαίνετο πληρέστατα εὐχαριστήμενος.

Τί ἔμελλεν αὐτὸν διὰ τὴν προθεσίαν ἣν τῷ ἔτασσον;

Δὲν ἐπρόκειτο νὰ ὑπεισδύσῃ εἰς τὸν ἰδιωτικὸν βίον ἐκείνων ὅσους ἐβλεπε συνηθροισμένους γύρω του. Τούναντίον ἦτο ἱκανὸς ν' ἀναμείνῃ τόσῳ μᾶλλον μακρότερον χρόνον, ὅσῳ ἀναλόγως ἤθελον πληρῶσαι αὐτὸν διὰ τοῦτο.

Ἡ ἀπόφασίς ἦν εἶχε συλλάβῃ ἡ Λαίδη Ζάνετ τοῦ νὰ πράξῃ κατὰ τὴν ἀρέσκειάν της, ὡς ἔλεγεν, ἐκλονίσθῃ ὀλίγον εἰς τὴν θέαν τοῦ ἀστυνομικοῦ πράκτορος.

Ἡ γηραιὰ δέσποινα ἡσθάνθη ἑαυτὴν καὶ πάλιν βιαζομένην ν' ἀναθέσῃ εἰς τὸν ἀνεψιὸν της τὴν λύσιν τῆς ὑποθέσεως ταύτης.

Ἀλλὰ καὶ ὁ Ἰούλιος, πρὶν ἢ προβῇ εἰς διὰ βῆμά τι, ἠτένισε τὴν Μέρσην.

Ἡ λύσις τοῦ δράματος ἀπέκειτο πλέον οὐχὶ εἰς αὐτόν, ἀλλ' εἰς ἐκείνην.

[Ἐπετα συνέχεια]. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΠΑΝΔΩΝΗΣ

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΛΑΝΤΣ

ΥΑΚΙΝΘΟΙ

Τιμᾶται δραχμῆς

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ :

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

«Ἀντωνίνα», μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμά υἱοῦ, μετάφρασις Ἀμπρου Ένυάλη. ὁρ. 3. (3,30)

«Λέων Ἀσώνης», μυθιστορία Γεωργίας Σάνδης, μετάφρασις Ἰ. Ίσιδ. Συλλίσση Δρ. 1,50 [4,80]

«Τὰ Δύο Ἀῖκνα» Αἰμιλίου Ρισβούργ. ὁρ. 1,50 [2]

«Ἡ Ὠραία Παρισινή» λεπ. 60 (70)

«Παρίσιων Ἀπόκρυφα», μυθιστορία Εὐγενίου Σὺν, μετάφρασις Ἰσιδωρίδου Ἰ. Συλλίσση (τόμοι 10) Δρ. 6 [7]

«Ὁ Διαβολο - Σίμων, μυθιστορία Ponson-De-Terrail Δρ. 1,50 (1,70)

«Μπουμπουλίνα—Ἀρκάδιον», Δράματα ὑπὸ Γ. Ἀνδρικοπούλου Δρ. 3 [3,30]

«Ἡ Πλωτὴ Πόλις» μυθιστορία Ἰουλίου Βέρν. Δρ. 1 (1,20)

«Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Μασσαλίας, μυθιστορία Αἰμιλίου Ζολᾶ Δρ. 3 (3,30)

«Ἡ Γυναίκες, τὰ Χαρτιά καὶ τὸ Κρασί», μυθιστορία Paul de Cock, μετάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου Δρ. 1 [1,20]

Ποήματα Ἰ. Γ. Τσακασιάνου ὁρ. 3. (3,20)

Χρυσόδετα 4

«Μαρία Ἀντωνιέττα», ὑπὸ Γ. Ρ. μα, τραγικὸν ἱστορικὸν μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιηθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου Παύλου Καρέρ, μετάφρασις Γ.Κ. Σφήκα λ.50 [55]

«Μία ἡμέρα ἐν Μαδέρᾳ», μυθιστορία Παύλου Μαντεγάτσα, δραχ. 1,50 (1,60).

«Οἱ Μελλόνουμοι τῆς Σπιτζεβέργης», μυθιστορία Ἐαδὲ Μαρμὲ, στεφθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας Δρ. 1,50 [1,70]

«Ὁ Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ», ἥτοι Σκηναὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὑπὸ Στεφάνου Θ. Ξένου. Ἐκδοσις δευτέρα, ἀδεία τοῦ συγγραφέως, ἐν ἡ προσετῇ ἐν τέλει καὶ τὸ δρᾶμα «Ἡ καταστροφὴ τῶν Γεννιτσάρων». Τόμοι 2 Δρ. 5. [5,50]

«Αἱ Ἐχθραὶ Μητέρες», μυθιστορία Catulle Mendès Δρ. 1,50 (1,70)

«Ἡ Ἡρώς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως», μυθιστορία Στεφάνου Θ. Ξένου, εἰς δύο ὁγκώδεις τόμους Δρ. 4 [4,50]

«Ὁ Γιάννης», μυθιστορία Paul de Cock μετάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου ὁρ. 2 [2,20]

«Τὰ Δράματα τῶν Παρίσιων», μυθιστορία Ponson-De-Terrail, τόμοι ὁγκώδεις 3 Δρ. 6 (7)

«Αἱ Φύλακες τοῦ Θησαυροῦ», μυθιστορία Ἐμ. Γονζαλὲς Δρ. 1,50 (1,70)

«Ἡ Παναγία τῶν Παρίσιων», μυθιστορία Βικτωρος Οὐγγώ, μετάφρασις Ἰ. Καρασσούσα τόμοι 2 Δρ. 4 (4,30)

«Αἱ τίμαι γυναῖκες» διήγημα ὑπὸ Adéme Achard Λεπ. 75 [90]

«Οἱ Ἀγῶνες τοῦ Βίου: Σέργιο: Πανίνης», μυθιστορία βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας Δραχ. 2 [2,20]

«Υπατία», μυθιστορία ἱστορικὴ ὑπὸ Charles Kingsley [τόμοι 2] Δρ. 4 [4,20]

«Κωμωδαί» ὑπὸ Ἀγγ. Βλάχου Δρ. 2 [2,20]

«Ὁ Γονζαλὲς Κορδούβιος ἡ ἡ Γρανάδα ἀνακτεθεῖσα» μυθιστορία Δρ. 1,50 [1,70]

«Ἀνθρώπος τοῦ Κόσμου», Ἀθηναϊκὴ μυθιστορία, ὑπὸ Γρ. Δ. Ξενοπούλου. Δρ. 2 (2,20)